

kdor pomiva — pomiva; kdor briše — briše; kdor nosi na mizo — naj nosi in cedi sline, ker je navadno zadnji pri skledi. Povsod postrežejo najprej gospodi — kdor dela je poslednji. — Pomudimo se pa pri vozniku, ki je bil zelo zanimiva oseba. Imel je voziček — tolik, da ne bi bil peljal ene same razcepljene treske. Zato je voznik vozil neprestano že pripravljena drva iz gozda, ki ni bil nič dlje kot za hišnim vogalom — gozd — ki so rastle v njem same gole koprive. Njegovo glasno vpitje na nevidnega konja je oznanjalo prihod — v zmedo kuharic, ki so hitele pripravljat kak dober in topel založaj... — »Prav je, da me postrežete kot se spodobi« — je dejal voznik, ki ni bil nihče drugi kakor Tona Grofičeva. — »Gozd človeka izmuči — in konja so pikali obadi — da ni imel miru. Kmalu bi se bil voz zvrnil pod škarko«. — »Da ste le srečno pripeljali!« so ga tolažile kuharice in mu stregle, kar se je dalo. — »Pa koliko boste računali klastro, stric?« se je zaskrbela katera, a on: — »Ker ste mi tako izvrstno privezale dušo — ne bom gledal: en krajcar sem — ali tja...«

Bilo je obratovanje kot v kakem hotelu — s to razliko — da so gostje po končanem obedu vstali izza miz prav tako siti — kot so bili poprej. Pa kaj bi to — saj tako sploh biva: čim finejši je hotel — tem bolj si lačen.

Tako smo vsi skupaj: gospoda, kuharice, postrežnice z voznikom vred — v blaženi slogi preživeli marsikateri jesenski in zimski popoldan, dokler nam ni štedilnička in vse posode odnesla kradljiva Roza Lakotova — v stisnjemem predpasniku. V predpasniku — razzumete? — tako je bil velik...

Žuža maža, biba, čič.

Ivan Matelič.

Žuža maža, biba, čič usedli so se družno v ždič in so vneto modrovali, kje bi lahko izkovali z lahkim delom mnogo haska.

Žuža modro se popraska: »Če bi v loterijo dali. He! milijonček ni po šali.« »Jaz ne tvegam, bratca, nič!« reče najmodrejši, čič. »Kdor se z loterijo ukvarja, mora imeti že denarja.«

Pa povzame modra biba, v ždiču važno se zaziba: »Za berače, revčki lačni, bi ne bili nič napačni.«

»Fej, sramota! Tak predlog! Tvoj ponos res ni visok!« se zadereta oba. Žuža pa takoj doda: »Moli, klanjaj se, udeluj, ponižuj in moleduj, trkaj strahoma na duri, vsakdo te lahko nakuri. Ne! Res ne! V sramoti taki pač žive samo bedaki.«

Tretji v zboru, modri čič, se popravi lepše v ždič: »Kaj, pa če bi le sklenili, da bi dela se lotili? Pridne roke in razsodnost — če izkoristiš vsako ugodnost, v dvojni prid obračaš trud. Delo polno je spodbud.« Krepko se navdušujoč, so sklenili oberoč: »Le pošteno, trdo delo daje haska, beli jelo.«

»Delo treba je izbrati,« svetuje spet čič možati, »take baže, take stroke, ki se samo prime roke, ki ti v mesu je in krvi, da boš nezavedno prvi: kamor primeš, kjer pričneš, brez potu in truda uspeš.« Dalje so pomelek predli, vse stanove so navedli. »Cenjen je krčmarski stan.« »Mira nimaš noč in dan.« »Kaj bi se mesarstvo zdelo?« »To je bolj zverinsko delo.« »Pa z živahno trgovino? Tu kopičiš imovino! Če si kupcu kos, sleparju, mešaš, brskaš po denarju kakor kura po smetišču. Sam ostaja ti v perišču.« »Vedno biti le na preži, da te kdo kdaj ne omreži! Ko največji up je, nada, cena blagu v zgubo pada. Kar se v trudu ti naspe, to verižnik ti požre.« — In ugibali neumorno ter pretehtovali sporno, stopnjujoče v jačjem dušku so o poslu in zaslužku.

Danes sem pogledal v ždič. Žuža maža, biba, čič še razpravljajo možato pretresaje jedrnato in navdušujoč se smelo, kdaj se rok jih prime delo.